

som annar ovettau Banstørra,
 e tængte dem kun sagt lat Qvinfolka bli,
 aa sette einstaka al deres Ti,
 naar dem he utslette ei Konna,
 just bie dem knappa Sipaare sit ut,
 før dem kjem ansættaa me ny Kniplings Klut,
 utmjøla aa fagert ny raka.
 Min kjere go Tollar forstaaer du int mæg,
 ee meine int anna, end just bære dæg,
 deer he du rein Ore før Pengan,
 qvær pleg no alt gjøra, som han e man te,
 end du, som saa erbar aa stiltæraug ee,
 sjaa aat, om du bara de lænjer,
 aa naar du vil gjøra, som Grannen din gjor
 qva Helskjenfyr vil du saa langt uti Noer
 alt noer ti Norbotne dem kalla,
 deer Folke eet Silsmeit gjort ut paa me Kli,
 Sei-Læver om Bradin med Katnagla ti,
 harsk Kobspæk aa harkokt Fiskballa,
 aa anner meir ha du no raakt paa i Kjæl,
 som just tria Gonjen fæ see sin Hæirs-Qvæl,
 ee tru, du i Havsnøe he lova,
 at du vil aller vøel Tausan e Gran,
 men bære de Kjællan, som før he haft Man.

By- og landsfolk.

Av gårdbr. Knut Rolvsjord.

Illustrert av Greiff.

Fra gammelt av har landsens folk vært vant til gratis å gi en håndsretning til venner og naboer. Ja, andre med. Når hjelpen hadde vært stor eller uforskyldt — opstod der gjerne en vennskapelig strid, idet den ene nødet med betaling, mens den annen avslo. Dette gjalt såvel kontant betaling som traktemang.

Alle kjente hverandre i vid omkrets. Høflighetsformen, «tredje persons pronomen» var bare til plage. Ungdom som drog ut og «blev til noget», kom i klasse med bymannen eller «storkarene». Dog der var «storkarer» på landsbygden også. Embedsmennene var vist selvskevne. De andre har det vært vanskeligere å bestemme, da grunnlaget bestandig skiftet. Dannelse, opplysning og formue kunne være medvirkende årsaker, hvis man hadde de nødvendige andre egenskaper.

Ordholdenhet og pålitelighet inntil naivitet, har vært fremherskende trekk utover bygdene. De første bymenn som i ferien tok tilfjells var høit kultiverte folk og fant sig lett tilrette under alle forhold. De blev som regel vennlig mottatt, når de kom til en gård eller seter. Når der kom turister, var det som et pust fra verden derute, og gjester blev traktert på beste måte uten tanke på noen fortjeneste.

Efterhvert som den store hop fra byen kom, skiftet det hele karakter. Bymannen kjente knapt sin nærmeste nabo. Kunde umulig hilse på alle og enhver. På restauranter og hoteller var der ingen som nødet ham. Han fikk det han forlangte og betalte for og dermed basta. Som turist måtte han nødvendigvis begå lignende bommerter som landsens folk kunde gjøre når de

kom til byen. Han syntes nok det var komisk når alle han møtte hilste på ham. Kom han i snakk med noen, kunde han næsten ikke forstå sproget — og slapp ikke videre før han hadde gjort rede for navn, stilling, hvor han var fra og hvor han skulde hen. Kom han til en gård og blev traktert med kaffe og brød, parrerte han ordre og tømte det ene bakkelsfat efter det andre, til stor forundring for vertinnen. Når han hadde leiet sig skyss og skulde til å betale, sa kanskje skysskaren «at det vel it va nå å hå nå for».

Det blev da med takk for skyssen. Kjørekareren stod betuttet tilbake for han hadde da tenkt at det skulde bli litt for skyssen allikevel, og fant ut at han hadde truffet på en påholden fyr. Men

når bykaren ti år senere ifølge med en kamerat, som han hadde lovprist landsens folk til, gjorde turen om igjen, måtte han betale alt og kanskje dyrt. Ergelig og skuffet blev de da enige om at den lille jernbanen eller veien hadde ødelagt gjestfriheten på det sted.

Mange turister kunde legge for dagen engstelse for å bli bestjålet, mens de kritikkkløst søkte råd og veiledning hos den første beste person de støtte på. Virket da rådgiveren troskyldig nok, var det utrolig, hvad han kunde innbilde folk.

Når turister fikk det innfall at de skulde være med å ta et skipertak i slåttonna, kunde resultatet bli både godt og dårlig. Med blandede følelser fortalte en gårdbruker om da hans sommergjester hjalp ham en høiværdsdag. Høiet kom da i hus, men der fantes ikke en brukbar rive igjen etterpå. I det store og hele passer by- og landsfolk best hver for sig i det daglige strev. Men i fritid og ferie er det anderledes. Møtes man utenfor allfarveien, har forholdet utviklet sig naturlig dithen at man hilser til hverandre, kanskje stopper op og slår av en prat. Turisten av idag er likefrem og hyggelig og så fri for all snobbethet. Byens skoleungdom som drar på ferietur i tusenvis, må man simpelthen beundre.

Turistforeningens arbeide i forbindelse med de bedre samferdselsmidler har så stor økonomisk og kulturell betydning for landbefolkningen, at det vanskelig blir vurdert høit nok.

Det store mål må være å gjøre Trøndelag til et turistcentrum av rang, til gagn og glede for by og land.

Det store mål må være å gjøre Trøndelag til et turistcentrum av rang, til gagn og glede for by og land.